

men icke äran, så framt icke han sjelf dömt någon ärelös genom sin orättfärdiga dom. Huru kommer det till, att, ihuru Lagen ut-sätter ärans förlust för den som förfalskar böcker, räkningar och skrifter, är likväl icke samma straff utsatt för en domare, som förer ett falskt protokoll?

Huru skall man väl kunna framleta någon princip till den proportion, som är emellan böter? För den, som anser en Riddare icke vara värdig att dertill utnämnas, äro böterne stadgade till 500 R:dr; men för ett förspildt menniskolif endast 100 R:dr. För den som talar smädligt emot Rikets Råd, eller emot Konungens dom, äro böterne 166 R:dr 32 sk. Är då ett riddare-bref af ett större värde än en Konungs dom? och hvarför är straffet så olika, då det ena eller andra obehörigt klandras?

Ofta synes det, som vore i. Domare-reglan alldeles förglömd. Den må dertöre här anföras: «Efter thet att Domaren förer Guds befallning till att dömma rätt, therfore bör honom med all makt vinnlägga sig therom, att han vet hvad rätt är. Ty såsom han icke tjänar till en predikare, som icke vet hvad i Skriftene står, och hvad grund och mening ther uti är, så tjänar han ock icke till en domare, som icke vet hvad Lagen innehåller, och hvad grund och mening ther uti är, och huru the brukas skole. Och therfore stå the farliga och göra uppenbara orätt, som skicka them ut för domare, som intet förstånd hafva. Förty huru skola the dömma rätt, som icke veta hvad rätt är? Och the som sådana oförståndiga domare utskicka, skulle befrukta sig, att the blifva visst delaktige med i the falska domar, som afsagde varda. The stå ock sjelfve farliga, och föra sig i obestånd, som taga sig Domare-Embete uppå, och kunna thet dock icke förestå.»

Ofullkomligheten i Lagar, och i synnerhet i Lagskipningen, kunna likväl ganska betydligt förekommas genom en skicklig och verksam Justitie-Kansler. Konung Gustaf III har, i sitt Tal i Ordens-Kapellet den 28 April 1785, gjort en ganska märkvärdig och sann beskrifning på detta Embete. «Det gör» (säger han) «en medborgare

högst förtjent af Fäderneslandets tacksamhet, då det rätt utföres, men som gör dess innehafvare högst brottslig, då det vanvårdas: ett embete, som beskyddar oskuld, som försvarar faderlöse, som hämmar våld, ej med svärd, med vapen, men med Lagens kraft, men med den vakande omsörg, som sammanbinder hela Samhället genom en ostörd ordning, grundad i stadgar, i beskrifna föreskrifter, otryggliga som rättvisan, understödde af henne. Att beständigt vaka öfver Lagens helgd, öfver dem som äro satte att den skipa: att på en gång styrka Kronans och beskydda Folkets rätt, utan att försvaga den förra eller kränka den sednare: att rätt veta skilja gamla missbruk, nödige att afskaffa, från dem, hvilkas afskaffande skulle leda till större oordning eller till allmänna rons störande: att brukka Lagens stränghet, då den är nödvändig, för att hindra större olyckor: att mildra den, då högsta rätten kunde blifva högsta hårdhet; med ett ord: att på en gång sammanbinda lagars obrottsliga helgd med den grannlagenhet, som fordras att bibehålla lugn och säkerhet i enskilda samhället. Till ett sådant Embete fordras styrka i själen, ömhet i hjertat och renhet i uppsätet.

Om Straff. (Insändt)

Alla i vår Lag stadgade penningböter äro utan proportion. *Fängelse*, då det ålägges såsom straff, borde endast äga rum på någon kort tid, och åtminstone icke, såsom nu sker, i lättja och osnygghet. Alla arresteranter borde äga snygga fängelse-rum, och selsättas med något arbete. Men fängelse, endast på misstankar, eller på bekännelse (som det heter), är i sjelfva verket ett barbari, som gör hvarje medborgare osäker om sin frihet, så snart han äger en ovän. *Vatten och bröd*, såsom straff, är en skamfläck för våra Lagstiftare, som velat straffa genom hunger. Om straffet verkställes utan underslef af fängvaktaren, så är den brottsliges helsa för alltid förlorad, och han blir, under hela sin listid, en plåga både för sig sjelf och för andra. Men det är brottslingens lycka, att en fattig vaktkarl ofta är mer mensklig än lagstiftaren och domaren.

Spö och ris, i Allmänhetens åsyn, äro rysliga sätt att bestraffa förnuftiga varelser. Den brottslige är derigenom olycklig för hela sin lifstid: han blir förskjuten af alla: han blir på intet enda ställe antagen: honom återstår att tigga eller stjäla. Lagar och författningar äro till en stor del orsaken, att en brottsling aldrig blir annat än brottslig. Den som en gång fått spö, fortfar att stjäla, att arresteras och att ytterligare få spö, samt att uttänka nya sätt att begå nya brott; och Kronan måste bestå rum och föda åt sysslolösa människor.

Kyrkostraff ökar den brottsliges vanära än mer, och skiljer honom än längre från andra människors gemenskap, bland hvilka han blir mer otjenlig att lefva. Religionen föreslår andra sätt, huru människan skall försona sig med Gud, än sådana, som bestå i ceremonier och i blygsel för andra. Skall väl kyrkostraff vara ett sätt att inför Gud förödmjuka sig och göra sig botfärdig? Men kan väl någon verklig förödmjukelse äga rum, der tvånget, men icke fria viljan, drifver dertill?

Olikhet i straff för lika brott är en orimlighet. Man får afhugga en människas hand och fot, samt utstinga dess ögon, utan att egentligen behöfva lida, om man äger penningar att böta; men man får icke taga några kakor bröd genom inbrott, till föda åt hungriga barn, utan att afstraffas med 10 par spö. Att stjäla 40 Rdr och några tusende, straffas första gången lika.

Danska Lagen var för några år tillbaka ostridigt den bästa i Europa. Den Franska äger nu mycken fullkomlighet. De förnuftigaste af alla lagar äro likväl de Nord-Amerikanska; ty de syfta på förbättring, och den bestraffade kan, genom dem, åter bli ärlig medborgare.

J. U — n.

Är ett sundt omdöme alltid oskiljaktigt från Snillet?

var en af de frågor, som vi till besvarande framställt. Ett ibland svaren, som inkommit, hade till valspråk: *Non omnia possumus omnes*. VIRE. Förf. hade vidlyftigt utfört sitt ämne, och tillika bestyrkt sina satser med verkliga och kända exempel. Det är nog, att tills vidare blott göra ett utdrag af hans svar. «Snille och skarpt

omdöme, säger han, falla icke alltid på en och samma persons lott. Man finner ofta personer, som äga mycket snille och det lyckligaste minne, utan att därför äga ett djupt omdöme. Snillet består i allmänhet deri, att samla idéer och att skyndsamt och med ett angenämt ombyte sammanbinda dem, i hvilka man finner någon likställighet, för att deraf göra sköna tafflor, som roa och intaga inbillningen. Således kunna vi ej godkänna Svenska Akademiens definition: att *snillet består deri, att, med kall eftertänka, skapa*; ty jag tror, att en sådan skapelse blir ganska kall, och således en motsats mot snillet. Snillet måste känna *hastigt* och känna *djupt*, annars är det ej snille. Boileau säger också, i företalet till sina arbeten, att snillet och det goda sättet att skriva består mindre deri, att säga nya saker, än att ge åt de kända en angenäm vändning; och det är omöjligt för oss, som leva i dessa sista tider, att göra några anmärkingar angående kritik, moral eller någon konst, som icke blifvit vidrörd af våra föregångare. Undersök om Horatii *Ars Poetica*, och vi skola der finna ganska få föreskrifter, om hvilka Aristoteles icke talat. Också liknar Horatius, i sin 4:de Boks 2. Ode och 27. v. sig sjelf vid ett bi, som suger socker ur utsökta blommor. Vi böra hos en författare beundra mer hans sätt att uttrycka sig och att tillämpa sina föreskrifter, än hans uppfinning. Omdömet åter består deri, att sorgfälligt skilja den ena idén från den andra, om man emellan dem finner den minsta olikhet, för att utdrika, det en likställighet eller en förvandtskap icke måtte föranlåta oss att taga den ena saken för den andra. Detta sätt att handla tillåter hvarken metaforer eller allusioner, från hvilka likväl det snillebehag härflyter, som så lifligt rör inbillningen, och som därför blir så väl emottaget af en allmänhet. Men föreningen af idéer är ej snille, om den icke på en gång roa och öfverraskar dem på hvilka den gör intryck. Därföre fordras också att idéernas likställighet, när frågan är om blott snille, ej får vara alltför påtaglig; ty då faller den för fort i ögonen och är ej öfverraskande. När frågan åter angår omdömet, bör förhållandet vara tvertom, och hvar idé måste då tydligen vara skild den ena från den andra. Till ett sundt omdöme i saker fordras erfarenhet och sakkännedom. Snillet åter kan vara blott natur. För den allmänna nyttan äro därför de snillen allragagneligast, som tillika äga sakkännedom, erfarenhet och ett godt omdöme. Äfven de största snillen äro ofta begäfvade med en för stor portion af quolibetism, hvilken ej passar, när en fråga skall bestämdt afgöras genom ett sundt omdöme och genom erfarenhet. Sjellva Cicero har nästan fullspäckt alla sina arbeten med ordspråk, och har jemväl i sina reglor för värtaligheten använt dem i öfverflöd. Emedertid är det ett slags yurm hos vissa personer, att vilja sinsemellan jemföra verkligt stora snillen med hvarandra. Denna jemförelse är likväl i visst afseende omöjlig; ty snillen välja så många olika vägar; men deras arbeten, sammanlagda, försköna hvarandra och utgöra tillsammans ett fullkomligt helt. En taffla af en stor mästare är mycket värd; men om den äger en pendant af en annan lika stor mästare, så gifva de hvarandra inbördes företräden och fördelar, som gå ända till oändlighet för den verkliga kännarens ögon. Hvardera har alltid något, som den andra icke har. Sanna snillen äro *omätliga*; ty de böra anses som *oändliga* storheter, hvilkas måttstock allmänheten ej äger.

Nästkommande Lördag utgifves sista bladet häraf.

STOCKHOLM, Tryckt hos CARL DELÉN.

N:o 95 och 96.

Trompeten

eller

Krigsförklaring emot allt ondt.

Lördagen den 8 Augusti 1812.

Nu tror jag det är bäst att vi sluta,

sade Gyllenpatriot i vårt gårdags-plenum; ty om nya Tryckfrihets-förordningen är så beskaffad, som man säger; så är hemliga meningen otvifvelaktigt, att *ingenting* bör skrivas och tryckas; och hvem vill icke göra sina höga förmän till viljes? — Kors, huru kan Bror säga det? sade gubben Honnête. Förordningen tillåter ju, nu som förr, att genom tryck kungöra allt hvad som är, eller kan blifva, föremål för menskelig kunskap. — Men, sade Gyllenpatriot, om en Förordning utkomme, som tillåte hvar och en att *äta* allt hvad med munnen kunde förtäras, men med villkor likväl, att en annan kunde förklara, huruvida munnen, efter en eller annan förtäring, skulle vidare få öppnas eller icke, samt att *ingenting* skulle få förtäras förr än den förtärande skaffat sig ett par löftesmän, som skulle ansvara, i fall den förtärande, vid uppkommande fråga om någon större eller mindre, verklig eller inbillad, öfverlastning, som vore indigeste, icke för den förtärande, utan för andra, skulle förfallolöst uteblifva: kunde väl då rättigheten att föntära kallas fri? — Jag förstår ändå icke hvad Bror menar, sade Honnête. — Nå så skall jag väl närmare förklara mina tvifvelsmål, sade Gyllenpatriot; och jag önskade

att Bror kunde vederlägga dem; ty i annat fall afråder jag nu hvar och en författare att trycka det allraminsta, så vida han vill undgå olägenhet. Hör på:

1. §. 6. mom. förklarar: att *ehvad författaren vill vara okänd eller ej, åligger honom att tillstålla Boktryckaren en förseglad namnsedel, med påskrifvet betyg af 2:ne Svenska medborgare, hvilka författare-ansvar åligger, i händelse författaren utan laga förfall ifrån svaromålet uteblifver, när skriften åtalas.* Författaren äger således numera icke den rättigheten att utsätta sitt namn, eller ock afgifva en öppen namnsedel: han är ovillkorligen förbunden att aflemna en förseglad, som bevittnas af 2:ne Svenska medborgare. Men då desse, ifrån blotta vittnen, såsom förut, nu äro förvandlade till *kautitioner* såsom för proprie skuld, i fall författaren förfallolöst uteblifver, och det utan att ens någon summa är bestämd, så äro dessa personer derjemte förvandlade till censorer; ty de kunna icke rimligen åtaga sig ansvar för någon annan skrift, än en sådan, som de tydligen finna aldrig kunna blottställas för ansvar; men alla sådana personer, som väl kunde vara skickliga vittnen, men därför icke tilltro sig kunna censurera en skrift, än mindre förutse, huruvida domaren icke skulle, så väl hädanefter som hittills, kunna fatta en förvänd och rasande mening af skriften, och således förklara en alldeles oskyldig skrift vara brottslig, skola ostridigt undandraga sig denna borgen, och nästan alle författare skola således sakna löftesmän, som vilja ingå i ett sådant äfventyr; så att, genom detta enkla stadgande, alla författare i gemen äro betagne all utväg, att någonsin kunna utgifva någon enda skrift på trycket. Dessutom är censur och tryckfrihet lika så stridande mot hvarandra, som att tala om frihet under en dekreterad despotism. Begge dessa benämningar tillsammans äro nonsens: endera måste ensam vara till, under det att den andra är förlorad.

Att namnsedeln vid skeende åtal genast skall öppnas, oaktadt domaren, vid första påseende, skulle finna, att skriften icke i något enda afseende vore brottslig, synes äfven böra afskräcka författare från all skrifklåda; ty de böter af 100 R:dr, hvilka i 8. mom. 1. §.

äläggas en åklagare, som i oträngdt mål anställt rättegång, skulle af mången med nöje utgifvas, blott för att få veta författarens namn, och för att vid annat tillfälle kunna få hämnas och förfölja. Dessutom kostar hela anstalten i sjelfva verket icke åklagaren mer än blott 50 R:dr; ty i 5. §. 10. mom. stadgas att böterne skola delas till hälften emellan åklagaren och närmaste inrättning för de fattiga; så att sjelfva åklagaren således återfår hälften af sina egna böter, men författaren, som i oträngdt mål blifvit dragen för Rätta och blottställes för åklagarens framtida förföljelse, får ingenting, och har gratis varit en lekboll. Han, som endast är svarande part, men icke åklagare, kan icke rimligen bespetsa sig på någon andel af böterna, då lagen berättigar alla åklagare i gemen att få hälften i alla böter. Allt detta hade varit förekommit, om namnsedelns öppnande icke blifvit tillåtet i andra fall, än då domaren, vid skriftens genomläsande, klart funne anledning, att något ansvar möjligen kunde ägarum; ty nu kan rättegången endast bli en obehaglig lek, som förspiller tiden för domaren och en oskyldig part.

I 3. §. stadgas väl ganska mildt, att domaren, i tvetydiga fall, bör hellre fria än fälla; men huru ofta bör man väl vänta sig det förre, då tillika stadgas, att domaren bör mer fästa sin uppmärksamhet på ämnets och tankens, än på uttryckets, lagstridighet? Han har ju fria händer, att alldeles icke rätta sig efter orden, men att i stället, efter eget välbehag, påbörda författaren en tanke, som han aldrig ägt och som alldeles icke öfverensstämmer med orden och uttrycken; och han har således full rättighet att förklara ett loftal vara ironi, för att derigenom få skäl att fälla författaren till ansvar.

Samma §. har också, i frågan om tryckfrihets-brott, märkligen ändrat den förre Tryckfrihets-förordningen. Der stod: klart uttryckt hädelse, smädelse o. s. v. Nu står i stället blott hädelse, smädelse o. s. v., hvilket bevisar, att uttrycket numera icke behöfver vara klart, för att bestraffas, och att således Hr Grefve Löwenhielms Memorial, hvilken på Riksdagen åtog sig besväret att vara Guds och Religionens nitiske fullmäktig, synes vara bifallet, och hvori han yttrar, att det

är det *oklara*, som bör bestraffas, och att domaren borde äga rättighet att närmare förklara hvad en författare kunde hafva yttrat sig något *oklart*. Samma memorial bevisar äfven, huru långt man ännu är skild från det rätta och sanna begreppet om en Gud, samt att, då Skriften säger oss att *Gud* skapade *menniskan* efter *sitt* beläte, vill *menniskan* deremot nu skapa sig en *Gud* efter sitt eget. Dessutom skall den frågan aldrig bli bestämdt besvarad, hvad *smädelse* egentligen är, och huruvida en *bestyrkt* beskyllning icke skall anses vara *smädelse*, om den göres emot en person, som är högre än författaren; äfvensom ock det ännu qvarstående obegripliga uttrycket: *vrängda framställningar*, skall bli en rik källa till ganska *vrängda uttydningar* hos Aktorer och Domare.

4. §. 8. mom. stadgar, att Hof-Kansleren, äfven utan att en förolämpad person äskar hans handläggning, må, blott efter egen pröfning, låta inställa utgifvandet af ett dagblad eller periodisk skrift, intilldess Kongl. Maj:t i Stats-Rådet förordnat, huruvida skriftens fortsättning må vidare tillåtas, och huruvida utgifvaren af en sådan skrift må något annat dagblad kunna utgifva. Om nu så händer, att göremålen i Stats-Rådet äro af den mängd och betydighet, att en liten dagblads-fråga ej kan på år och dag afgöras; så äro antingen prenumeranterne förlustige sina penningar, eller ock skall författaren förlora sina kostnader för inköp af papper och dylikt. Den som således prenumererar på ett dagblad, spelar på ett osäkert lotteri, och den författare åter, som utger ett sådant *utan prenumerations*, tar sig helt säkert vatten öfver hufvud. För min del råder jag begge att alldeles låta bli, den ena att prenumerera och den andra att låta trycka.

Nu frågar jag, ärligt och rent, sade Gyllenpatriot vidare, om det kan vara rådligt att numera utgifva någon enda skrift, enär hundrade möjligheter framställa sig, för att bringa en författare i äfventyr? och mig lyster se, huruvida författaren till Hr Carl Reuterernas orakel-spådom kan slå in, att *gode författare*, med en så inskränkt, eller rättare sagdt alldeles *ingen*, tryckfrihet, skola upphöja sin röst. Jag tror att de alla bli tysta som muren, och jag råder

Bröderna att vara detsamma. Det lönar icke mödan att exponera sig. Allt blir ändå som det är, och troligen synes den önskan icke otydliggen vara utmärkt, att *all* tryckning hädanefter bör upphöra, såsom skadlig för Samhälls- eller åtminstone för det enskilda — lugnet. Jag tror det går, som Kellgren skref i fåglarnas vitterhets-akademi:

Hvem sjöng då? Jo, dermed gick till uppå det viset,

Som allmänheten trott — hyar enda näktergal

Blef kvar i skuggan af sin dal,

Och herrar kråkor vunno priset.

Men till slut kan jag icke undgå att göra en anmärkning emot Hr Carl Reutererona, som jag anser hafva, i sitt namnkunniga memorial, gjort en *vrängd framställning*, om detta uttryck någonsin får nyttjas i vårt språk. Han åberopar och afskrifver till en del Constitutions-Utskottets betänkande af den 10 Okt. 1810, der det talas om det hastigare utspridandet af dagblad och veckoskrifter, och der Utskottet föreslår, att sådana blad *i vissa afseenden* borde ställas under Högsta Maktens inseende. Men han åberopar ingenting annat än det, som passar för afsigten af hans memorial; och förbigår, eller snarare, vill alldeles fördölja, att Utskottet *endast* inskränkt sig till sådant, som kunde vara förolämpande för utländska Makter. För att nu visa, huru stympadt, origtigt och förvillande Herr Reutererona åberopat Constitutions-Utskottets betänkaude, vill jag anföra Utskottets egna, men af Hr Reutererona uteslutna, ord, som lyda sålunda: «Men äfven för att vara sin grundsats troget, har Utskottet proponerat rättigheten att lägga hinder i vägen för dagblads och veckoskrifters utgifvande, *endast* i sådana fall, då de befinnas innehålla något, som emot utländska Makter kunde befinnas anstötligt. *Allt* annat förolämpande må, i förut föreskrifven och med medborgares billiga bruk af den fria viljan öfverensstämmande ordning, beifras. *Endast* till förekommande deraf, att en illvillig och af Statens fiender förledd person, genom ett obetydligt straff, skulle *uppmuntras*, att vara verktyg till oredor, i afseende på Statens förhållande till utländska Makter, hafva de i Tryckfrihets-lagen för sådana brott

af fastställda straff blifvit till skärpning föreslagna och derigenom ställda i en fullkomlig öfverensstämmelse med hvad Allmänna Lagen för dylika förbrytelser förut stadgat. — Hr Reuter-crona har således, i en alldeles origtig dag, försåtligt framställt Constitutions-Utskottets betänkande, för att visa, det frågan om de vid nuvarande Riksdag föreslagna förändringar icke är ny; men han har i och med detsamma sagt en osanning; ty frågan om tillsynen öfver *alla* dagblad och om ansvaret för dem, som bevittna en namnsedel, är ej förr än vid nuvarande Riksdag väckt, men ändå vid samma Riksdag, utan föregången hvilotid, afgjord. Denna händelse bör vara en varning för andra, att icke blindvis förtro sig till mindre pålitliga concepister, eller snarare att skriva sjelf, eller ock låta bli när man icke kan, samt i stället sysselsätta sig att med eftertanke läsa *Ljusets fiender*, af Kellgren, hvilken skrift vid detta tillfälle synes vara alldeles förglömd. Det som kan vara passande i nuvarande Litteratur-Journalen, eller någon annan dylik skräpskrift, är derfor icke passande för en Ledamot af Rikets första Stånd. Hade Hr Grefve Frölich bättre öfvervägat det memorial han låtit förmå sig att underteckna, så hade han säkert icke lånat sitt estimabla namn åt en skrift, som innehåller de mest falska slutsatser och mycken nonsens, och som bevisar att författaren är alldeles okunnig om en sann logik, då han, med ett skrifsätt som endast bör kunna förvilla en enfaldig bondhop, men alldeles icke någon tänkare, först radar opp allt hvad som borde vara förbjudet, och sedermera i sista slutet förklarar sin önskan, att allt, hvad möjligt är, måtte få tryckas. Det är att först vilja *ingen-ting*, och sedan *allt*, eller rättare sagdt, att först vilja förleda andra enfaldige att göra stora inskränkningar, men till slut sakta krasa igen spåren med harfoten, för att kunna åberopa det man sjelf varit mer liberal än någon annan. Emedlertid är det märkeligt, huru Constitutions-Utskottet på 2:ne år så alldeles kunnat förändra tänkesätt. Men — *tempora mutantur et nos mutamur in illis.*

Efter lång öfverläggning om detta grannliga ämne mellan samtelige Ledamöterna (undantagande de Honorarie, som efter vanligheten gjort ingenting, och således icke heller nu borde besvaras),

Resolverades:

Ehuru, såsom det förljudes, 2. §. i den Förnyade Tryckfrihetsförfordningen förklarar, att det skall stå hvarje författare fritt, att, öfver allt hvad som är eller kan blifva föremål för mensklig kunskap, genom tryck sina tankar kungöra; likväl och alldenstund 1. §. 6. mom. ovillkorligen ålägger *förseglad* namnsedel, af vittnen bestyrkt och för dem med författare ansvar förknippad, i händelse författaren förfallolöst uteblifver; uti hvilken förbindelse vi anse hvar och en tänkande medborgare vara för klok att vilja ingå; hvarförutan 3. mom. i samma §. jemväl ger hvarje åklagare utan undantag, han må vara behörig eller ej, full rättighet, att, emot lumpna 50 R:dr, blottställa en författare för oskäligen rättegång; fördenskull och som 3. §. derjemte lemnar domaren frihet, att *icke* rätta sig efter orden, utan efter tanken; och 4. §. 8. mom. berättigar Hof-Kanslern, att, efter eget godfinnande, indraga hvilket dagblad eller periodisk skrift han behagar; alltså och emedan osäkert vara kan, dels huru våre domare täckas uttyda våra tankar, dels ock huru länge Gud förunnar listtiden åt Hof-Kanslers-Embets ädla innehafvare, och det i öfrigt är ännu mer osäkert och kanhända otroligt, att efterträddaren skall med lika ädla tänkesätt vara begåfvad; hvarförutan mycken dissensus oss emellan vore att befara i den frågan, hvilkendera af oss alla borde såsom *utgifvare* sig anmäla och blottställa; ty och då således ingenting vidare, förutan blotta namnet, lærer för vår räkning af den välsignade tryckfriheten återstå, kommer Trompeten, såsom veckoblad eller periodisk skrift betraktad, att med i dag alldeles upphöra; och lyckönskas alla dårar och okunnige, alla förtryckare och våldsverkare, alla orättrådiga Domare och Embetsmän (om de finnas), samt alla bofvar i gemen, både större och mindre, till ett fritt spel tills vidare, samt alla *goda* författare till en lång hvilo-

tid; men deremot Dagligt Allehanda (eller Läsning i blandade ämnen): Stockholms Posten (eller Gammalt Nytt), samt Litteratur-Journalen (eller Danvikens organ) till en förbättrad inkomst, en god afättning på makulatur och ett ostördt samhällslugn. Likväl öfverlemnas åt en viss N. N. rättigheten att begagna vår antagna titel, så vida välbemälte N. N., för att hålla vissa hedersmän inom hank och stör, och för att icke alldeles låta det allmänna vettet förkolna, numera kan finna ett ostraffligt sätt, att i en förändrad skapnad framställa denna skrift. Emedlertid betackas af oss alla, ej mindre författaren till 1810 års Tryckfrihets-förordning, för det han tillskapat henne så oduglig, att hon åtminstone i ett enda angeläget fall nödvändigt behöfde omskapas, och derigenom gifvit öppet tillfälle till än flera förändringar, som nu tillkommit såsom välplägning, och som säkert hade uteblifvit, om Förordningen genast varit med eftertanke utarbetad; än också den ädla tryckfriheten sjelf, för godt och angenämt, ehuru ganska kort, sällskap; och tillönskas henne, hvar helst hon nu för tiden må uppehålla sig, en beständig välmåga och ett broderligt

Farväl,

Rättelse.

Sid. 366, rad. 11 står: solens gång och jordens hvila. — Läs: solens hvila och jordens gång.

